

Niet alle heksen *eindigen op de brandstapel*

Niet iedere tot heks veroordeelde vrouw was ook echt een heks in de late Middeleeuwen. En lang niet alle heksen eindigden op de brandstapel. Reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele-den Boer vertelt over Willemijn en Esther, twee vrouwen die zich een vorig leven herinneren als 'heks'. >

TEKST: MARIANNE NOTSCHALE-DEN BOER

Er zijn diverse manieren om dankzij inkijkjes in vorige levens heling te bewerkstelligen. Schrijven is zo'n manier. Op papier zetten wat je weet, wat je meemaakte, om tot inzichten te komen. Willemijn, een vriendin van me, is net als ik regressie- en reïncarnatietherapeute. Afgelopen zomer mailde ze me de volgende ervaring, die ze de titel gaf *De heks die niet verbrand werd*. Haar verhaal mag ik hier delen. Samen laten we graag aan anderen zien welke impact voorbije levens kunnen hebben op onze tegenwoordige handel en wandel én hoe je oude zaken emotioneel loslaat. Alleen al opschrijven en afronden hoe één en ander in elkaar stak, werkt verrassend helend.

Buiten brandt een vuur

Willemijn: "Eén of andere onverlaat had een vuurtje gestookt. De geur was onze slaapkamer binnengedrongen. En alhoewel ik de geur van verbrand hout op zich prettig vind, was het zo sterk dat ik er misselijk van werd. Ik kon er een paar nachten niet van slapen." Het was hoogzomer en Willemijn zat geregeld buiten in de tuin. Lang kon ze daar niet rustig blijven zitten, want 'anders verbrandde ze levend'. De geur van verbrand hout was afkomstig van de zoon van een overbuurman. Willemijn: "Hij en drie vrienden waren aan het kamperen in het weiland tegenover ons huis. Er stonden twee koepeltentjes en ze hadden er een vuurtje bij gemaakt. Omdat de wind onze kant op stond, moest ik alle ramen sluiten en binnenblijven. In de tuin rook het te sterk naar verbrand hout. Ik raakte bijna in paniek. Dacht: nu zit ik opgesloten, buiten brandt een vuur en ik weet niet hoelang het duurt. Tegelijkertijd werd het binnen in huis bloedheet. Ik had het al warm, en het vloog me aan dat ik de lucht niet kon verversen." Willemijn wilde niet klagen bij de overbuurman. Het was vakantietijd, het kampvuur zag er gezellig uit. Ze kon zich voorstellen dat het voor die jongens leuk was om daar te kamperen met een houtvuur; ze probeerde haar gezonde verstand te gebruiken om zich te kalmeren. Eerder had ze geen last gehad van paniekgevoelens die met vuur of rook te maken hadden. Ze genoot zelfs van een kampvuur tijdens een introductieweekend in haar studententijd. Zou haar paniek met een oude ervaring te maken kunnen hebben? Ze schreef: "Waar komt mijn irrealistische angst voor vuur en rook plotseling vandaan? Ben ik ooit als heks verbrand?" Sensitieve Willemijn ging op onderzoek uit en begon te schrijven 'wat er in haar opkwam'.

Was ik maar een heks!

Ik zit opgesloten. Het is hier bedompt, ik zit in een soort kelder, half onder de grond. Hoog tegen het plafond aan zit een smal raam dat gesloten is. Door een kier komt maar een klein beetje lucht naar binnen. Het is zomer en zo warm dat we snakken naar frisse lucht. Ik zit daar niet alleen. We zijn met een groepje, een stuk of tien, misschien vijftien personen. Ik ben een vrouw, heb heel veel rokken aan. Een onderrok, dan een gewone rok met veel plooiën en daarover nog een schortrok. De rokken komen tot net boven mijn enkels, zodat ze me niet belemmeren tijdens het werk. Ik ben gewoon een boerenvrouw, weet

*niet eens veel van kruiden. Maar ze hebben me aange-
wezen als heks, net zoals ze veel andere vrouwen uit het dorp aangewezen hebben. Ik weet niet precies wie dat gedaan heeft. Eén voor één worden we berecht. Ik hoop dat de meesten van ons gauw weer thuis zijn. Ik geloof niet dat de andere vrouwen heksen zijn. Net zoals ik geen heks ben. Ik ben een beetje op mezelf, dat is alles. Ik houd niet van geroddel op het dorpsplein. Meestal loop ik met een boog om roddelaars heen en ga mijn eigen gang. Mijn man is ook een rustig type. Hij werkt hard en zegt weinig. We hebben het goed samen.*

Maar dan ineens, die stank! Buiten hebben ze een groot vuur gemaakt. En nu ruikt het naar verbrand vlees. Ik hoor een vrouw schreeuwen. Toch niet de vrouw die hier eerst nog bij ons zat? Zou ze dan toch een heks zijn? Eén voor één worden ze opgehaald in de komende dagen. Soms twee tegelijk. Ik zie de vrouwen niet terugkomen. En elke keer is er weer dat vuur en die vreselijke stank. Het zijn toch niet allemaal heksen? Dadelijk denken ze dat ik er ook één ben. Nu raak ik echt in paniek. Straks sta ik daarbuiten op die brandstapel. Ik wil niet dood en ik wil ook mijn man niet alleen achterlaten. Wat zal hij denken als ze me veroordelen tot het vuur? Gaat hij dan geloven dat ik een heks ben? Ik wou dat ik een heks was! Dan vloog ik uit die kerker waarin ik nu zit, dwars door de muur heen als het moet. Als we met zijn drieën over zijn, houdt het op. We zitten nog steeds gevangen, maar ze halen geen van ons meer op en de stank buiten is verdwenen. We vertrouwen het natuurlijk niet. Het zal een onderbreking zijn. Wat gaat de toekomst ons brengen? De langdurige angst maakt ons gek.

Op dit punt aangekomen in haar vorige-levens-verhaal weet Willemijn het niet meer. Ze mailt: 'Hoe ging ik dood? Ben ik tóch buiten op de brandstapel omgekomen? Ben ik binnen in de kerker doodgegaan? Of - sprankje hoop - zouden ze ons vrijgelaten hebben en kon ik weer naar huis?' Ik mail terug en moedig haar aan om naar het einde van dat voorbije leven te kijken: 'Ben je er al achter hoe het zit? Ben je in die kerker misschien gek geworden van angst? Dat je niet beseftte dat je daar stierf? Het sterfmoment beschrijven kan je helpen bij het loslaten van gedachten en emoties van de vrouw die je toen was. Je weet van eerdere sessies hoe probleemoplossend reïncarnatietherapie kan zijn. Ik denk dat de kans klein is, dat je werd vrijgelaten.' Willemijn schrijft verder.

Ik weet het allemaal niet meer. Ik wil het niet weten. We krijgen bijna geen eten en drinken en het is bloedheet hier. Mijn ogen prikken. Ik ruik de rook weer en het verbrande vlees. Mijn ogen doen zeer van de rook. En het is zo benauwd! Het zweet gutst van mijn lichaam. Paniekerig probeer ik één van mijn rokken uit te doen, maar de band ervan raakt in de knoop. Van schrik trek ik de knoop alleen maar strakker aan. Ik krijg geen lucht! Ik wil eruit! Ik gil en schreeuw. De andere twee vrouwen proberen mij rustig te krijgen, maar dat lukt niet. Ze zijn bang dat we de aandacht trekken en raken ook in paniek. Met z'n tweeën werken ze me tegen de grond en gaan boven op me zitten. Eentje zit op mijn gezicht, om mijn schreeu-

'Als angsten uit een heksenleven worden aangeraakt, is het lastig om op goed werkende intuïtie te vertrouwen'

wen en gillen te stoppen. Nu krijg ik helemaal geen lucht meer! Ik worstel, maar zij zijn met z'n tweeën. Ze houden vol tot ik slap word. En zelfs dan durven ze me niet snel los te laten. Stel je voor dat ik weer herrie ga maken. Als ze me uiteindelijk loslaten, is het te laat. Ik ben gestikt. Van een afstand kijk ik toe. De ene vrouw heeft haar hand voor haar mond geslagen van schrik. De andere vrouw kan het weinig schelen. Eigenlijk ben ik blij dat ik dood ben. Nu hoef ik niet meer in angst te zitten. Mijn man redt het wel alleen. Over een paar jaar vindt hij vast een andere vrouw. We hadden geen kinderen. Pff, gelukkig weet ik nu dat ik daar dood ben gegaan.

De extreem warme zomer, in combinatie met rook en vuur vlak bij haar woning, had Willemijn onbestemde nare gevoelens gegeven. Oude paniek vlamde op. Haar onderbewustzijn reageerde op de herinnering die haar ziel nog bij zich droeg aan de keer dat ze als vrouw in een benauwde kleine ruimte gevangen zat. Wachtend. Vrezend. Terwijl buiten vrouwen uit haar dorp werden terechtgesteld op de brandstapel. Willemijn schrijft later: 'Af en toe had ik ook last van prikkende ogen, alsof er rook in was gekomen. Dat duurde een paar minuten, daarna was het over. Nu ik weet dat dat bij dat vorige leven hoort, gaat dat misschien ook wel over.'

Heksenvervolgingen beschadigen de ziel

Bijna alle reïncarnatietherapeuten krijgen wel een keer

een cliënt in hun praktijk die heks is geweest in een vorig leven. Tussen 1450 en 1700 vonden vele heksenjachten plaats, die tienduizenden personen het leven kostten. Meestal ging het om vrouwelijke heksen. Terechtgesteld worden als heks kon de beste overkomen, al waren arme en alleenstaande vrouwen vaker de klos. Helemaal wanneer ze hun schamele kost verdienden als vroed- of kruidenvrouw. Met geneeskrachtige planten ging weleens wat mis als er een giftige variant tussen zat; bevallingen in primitieve omstandigheden verliepen zelden probleemloos en niet alle pasgeboren baby's bleven in leven. Als een toegediend kruid niet voor onmiddellijke genezing zorgde bij een zieke of als een zwangere vrouw onverwacht tijdens de bevalling stierf, had de help(st)er het vaak gedaan. Tot heks aangewezen personen mochten van geluk spreken als ze er genadig vanaf kwamen met het betalen van een geldboete. Ronduit onfortuinlijk waren hulpvaardige, spirituele of wijze vrouwen en mannen die met hun zogenaamde heksenpraktijken 'slachtoffers' maakten. Ze werden verhoord, gemarteld, verbannen of lieten het leven op de brandstapel.

Zodra deze 'heksen' na een paar honderd jaar zielenrust voorzichtig weer hun oude werk oppakken, poppen als vanzelf herinneringen op in hun bewustzijn aan traumatisch verlopen heksenlevens. Levens waarin ze werden vervolgd om hun spirituele wijsheid, helderziende gaven, kruidenkennis of andere verzorgende of intuïtieve talenten. Als angsten uit zulke levens worden opgerakeld, is >

‘Heksen van weleer mogen in hun huidige bestaan de (werk)plek opeisen die nu bij hen past’

het lastig om nu op goed werkende intuïtie te vertrouwen. Vroegere ‘hekse’ zijn extra gevoelig voor wat anderen van ze vinden of hoe anderen over ze denken. Stel je voor dat ze opnieuw voor heks worden uitgemaakt! Als ze laten zien wat ze werkelijk kunnen, worden ze misschien weer opgejaagd, vervolgd, gedood. Ze zijn alert, extra voorzichtig. Durven niet op de voorgrond te treden, hebben moeite zichzelf te laten zien en gelden, ook al werken ze legaal met alle denkbare diploma’s. Reclame maken of ‘gevonden worden’ op internet door potentiële cliënten wakkert sluimerende angsten uit het verleden aan. Soms gooien ze het bijltje erbij neer en is de opgezette praktijk in alternatieve geneeswijze, homeopathie, als paranormaal therapeut, tarotlegger of medium te eng en stoppen ze met werk dat hen lief is. In de verkeerde veronderstelling dat hun geloofsovertuigingen nog steeds van kracht zijn (‘Ik ben bang dat ze me een heks vinden als ik anderen vertel wat ik werkelijk weet of zie’, ‘Als ik met kruiden werk, zijn huisartsen tegen me’, ‘Het is veiliger dat ik stop met wat ik doe’). Wanneer ze vastlopen in hun werk raadplegen ze vanwege hun sensitiviteit vaker dan gemiddeld een regressie- of reïncarnatietherapeut voor hulp. Bijvoorbeeld omdat ze spontane herinneringen hebben aan voorbije levens tijdens nachtelijke dromen of meditatie. Om vervolgens te ontdekken dat trauma’s, opgedaan in een heksenleven - waardoor hun ziel beschadigd raakte - weliswaar emotionele wonden achterlieten, maar dat vroegere overtuigingen niet langer hoeven op te gaan. Heksen van weleer mogen in hun huidige bestaan de (werk)plek opeisen die nu bij hen past. Denk daarbij aan intuïtieve coaches en therapeuten, paranormaal- en energietherapeuten, masseurs, handlezers, helderzienden, mediums, kaartleggers, kraamverzorgers enzovoort. Zonder angst zouden ze een praktijk kunnen behouden, uitbouwen en hun beroep mogen uitoefenen. Probleemloos door potentiële cliënten gevonden kunnen worden en een passende geldelijke vergoeding vragen voor geleverde diensten, zonder vervolging of veroordeling. Heksenjachten behoren tot het verleden.

Esther zag haar beul als vriend

Iedereen kan zijn of haar herinneringen aan (spontane) ervaringen aan voorbije levens noteren, beschrijven en afronden voor meer helderheid. Juist hooggevoelige personen hebben baat bij het noteren van (stukken) traumatische ervaringen. Het geeft ze snel inzicht dat specifieke ervaringen tot het verleden horen. Zo schreef Esther, een andere vriendin, over een vorig leven dat ze had als vrouw met intuïtieve gaven. In dat leven werd ze veroordeeld tot heks en eindigde ze op de brandstapel.

Het is zo oneerlijk! Al die mensen die gebruikmaken van mijn gave, me hun diepste geheimen toevertrouwen en als je daar staat (op de brandstapel) doen alsof ze je niet

kennen, tegen me schreeuwen, boos op me zijn. Omdat ik hun geheimen ken, ineens een bedreiging ben, omdat ik altijd zo kalm en goed leek. Maar ik wist dat ik niet boos mocht worden, omdat ik dan dubbel beoordeeld zou worden. En nu ik daar sta, weet ik dat straks het vuur komt en de pijn. Ik ben bang voor de fysieke pijn, maar nu voel ik vooral de afwijzing, de eenzaamheid, de ongelijkheid. Het enige wat ik wil is straks mijn waardigheid behouden. Niet gaan schreeuwen, niet boos worden, want dan zien ze me echt als heks en dan is hun doen en laten, de boosheid die ze voelen, gerechtvaardigd. Als ze me als mens, als goede vrouw zien gaan, weten ze dat ze verkeerd hebben gehandeld. Ik wil dat ze zich schuldig voelen, dat zal mijn wraak zijn. Op de brandstapel voel ik me bang en alleen. Iedereen heeft zich tegen me gekeerd. Gek genoeg wordt ineens de beul mijn beste vriend, of in ieder geval zie ik hem als goed mens. Hij kan me vertellen wat me staat te wachten. Hoe de lijdensweg te verkorten, de pijn te beperken. Een vriendin van me hangt mij - met toestemming van de beul - een grijs sjaaltje om de hals. Gevuld met buskruit.

Ten tijde van heksenvervolgingen geloofde men dat de ziel van een heks door vuur gezuiverd zou worden. Soms werd een zakje buskruit op de borst van een heks gebonden om hem of haar snel uit het lijden te verlossen. Door de explosie (buskruit + vuur) zou, zo dacht men toen, ook meteen de veroorzaker van al het kwaad, de duivel, worden verjaagd. ‘Een interessante *turn of events*’ vond Esther het, dat ze de beul als vriend zag in dat leven. De volledige aandacht die ze van hem kreeg vlak voordat ze stierf, raakte haar emotioneel. Ze schreef: “Ik zie nu in hoe sommige mensen verslaafd kunnen raken aan het hebben van een relatie die destructief is. Samen zijn met iemand die je iets aandoet. Dat wil ik nog eens verder onderzoeken, want de heks en de beul waren in feite allebei buitenbeentjes.”

Een gedachte als ‘Ik kan de beul beter te vriend houden (om minder pijn te lijden)’ kan incarnaties lang overeind blijven en ervoor zorgen dat relatiekeuzes niet gebaseerd worden op liefde, maar op ‘leven = in de nabijheid zijn van een beul’. Bewustwording van zo’n aparte gedachte - toen logisch, nu niet meer passend - is vaak het begin van verandering. Beseffen dat je anders kunt denken over hoe relaties horen te zijn.

Herinneringen aan een vorig leven als man of vrouw met het labeltje ‘heks’ kunnen lang nawerken. Of de heksen nu wel of niet op de brandstapel terecht kwamen. •

© Tekst Marianne Notschaele-den Boer WWW.VORIGELEVEN.NL (in samenwerking met Willemijn Luyendijk WWW.HIER-EN-DAAR.NL) - RHA Publishing